

DEVNEY PERRY

GARNET FLATS

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Garnet Flats – The Edens Book 3*
First published in 2022 by Devney Perry LLC

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv és grafika
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-344-4

Minden jog fenntartva

© Devney Perry LLC 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Nimila Zsolt 2024
Cover design © Sarah Hansen / Okay Creations

1. menet

ELSŐ FEJEZET

TALIA

– Tizenhárom.

A filc halkán nyikorgott, ahogy egy újabb rovátkát húztam be az öltözőszekrényembe akasztott táblára. *Tizenhárom.*

– Új rekord.

Tizenhárom napja nem kiabált velem páciens. Tizenhárom napja nem követelték, hogy dr. Anderson, dr. Herrera vagy dr. Murphy lássa el őket helyettem. Tizenhárom napja nem oktatott ki Rachel, a Quincy Memorial főnövére... nos, bármiről.

Tizenhárom jó nap.

Mennyi az esélye, hogy a sikersorozat kitart még egy hétig, karácsony napjáig? Zsinórban huszonnégy nap azt jelentené, hogy egy teljes munkahónapon át senki sem kérdőjelezte meg az intelligenciámat, a szaktudásomat és a hozzáértésemet.

Kinyílt a személyzeti öltöző ajtaja, és Rachel állt a küszöbön. *Jaj, ne! Ne vess véget a jó sorozatomnak!*

– Szia, Rachel – erőltettem mosolyt az arcomra. – Hogy telt a napod?

– Jól – hangzott a kelletlen válasz. A negyvenes évei végén járt, és kifejezetten szép lett volna, ha nem görcsöl folyamatosan. Vagy ha leeresztve hordta volna a halántékánál őszülő szőke haját. De az elmúlt három évben, amióta Rachellel dolgoztam, kizárólag szoros kontyba tűzve láttam.

Rövid volt a haja? Hosszú? Nem tudtam volna megmondani. Amikor nagy ritkán egymásba botlottunk munkán kívül, Rachel haja pontosan ugyanúgy nézett ki. Ezért volt mindig ilyen savanyú a képe? Fejfájása volt a szoros kontytól? A fintor ugyanolyan állandó elem volt, mint a hajviselete. Tudja egyáltalán, hogyan kell mosolyogni?

– Gondom van az egyik kórlappal, Talia.

– Oooké – nyújtottam el a szót.

Semmi baj nem volt a kórlapokkal. Három éve kaptam tőle a fejmosásokat, hogy pontosan mit és hol kell jelölnie az orvosoknak, hogy az ő nővérei megtalálhassanak minden fontos információt.

Dr. Anderson, dr. Murphy és dr. Herrera úgy tölthette ki a kórlapokat, ahogy nekik jólesett. Oda írták a megjegyzéseket, ahova kedvük volt. Vajon Rachel őket is megpróbálta kioktatni? Nem. És persze nem szólította őket a keresztnévükön. Én voltam a legfiatalabb orvos a kórházban, és Rachel minden lehetőséget megragadott arra, hogy emlékeztessen: csak egy rezidens vagyok.

Csak Talia.

A lány, aki egy apró montanai városban nőtt fel, és anyyira szerette a helyet, hogy visszaköltözött ide az orvosi egyetem elvégzése után. Hazajöttem, hogy visszaadjak valamit a közösségnek, és egy nap talán kiérdemeljem a tiszteletet,

ami dr. Andersont övezi, aki évtizedek óta Quincy kedvenc orvosa volt. Nemcsak a főnököm volt, hanem ő segítette világra öt testvéremet. A város egyik nagy öregje. Őt is csuklózattatta Rachel az alapos kórlapvezetéssel? Kétlem.

– Velem jönnél?

Visszatettem a filcet a szekrény polcára, és becsuktam az ajtót, majd elindultam Rachel után a legközelebbi nővérpulthoz.

Leült, és követhetetlen gyorsasággal kattintgatni kezdett a kórházi nyilvántartásban, én pedig a válla fölött átnézve figyeltem. Amikor megtalálta a kérdéses kórlapot, arrébb húzódott, hogy jobban láthassam a képernyőt.

Memphis kórlapja volt. A sógornóm aznap délután járt nálunk rutin terhességi vizsgálaton. Keresni kezdtem a hibát. Milyen gyógyszert írtam fel? Semmit. Laborvizsgálatok? Csak a szokásos vizeletelemzés. A baba szívritmusa? Normális. A nővér megnyitotta Memphis élettani adatait.

– Mi a gond? – kérdeztem Rachelt.

– A megjegyzéseid.

– Mi van a megjegyzéseimmel?

Odafirkantottam pár mondatot, hogy Memphis jól érzi magát, a testtömege és a vérnyomása is az egészséges tartományban van.

– Nem tudom elolvasni a megjegyzéseket, így nem tudom, milyen aggályokat vitattál meg a pácienssel.

– El tudod olvasni a megjegyzéseket, és láthatod, hogy nem volt mit megvitatni a pácienssel.

A mosoly szinte oda volt ragasztva a számra, de közben a falra akartam mászni ettől a nőtől. Három éve nem hagyt békén, és már kezdtem nagyon unni. Csak az időmet

vesztegette most is. És megtörte a tizenhárom napos sorozatomat.

Miért mindig ő? Szörnyű vagyok, hogy azt kívántam, bár csak korai nyugdíjba vonulna? Az alá tartozó nővérek csodálatosak voltak. Öröm volt velük dolgozni, és az egész éves fizetésemben mertem volna fogadni, hogy egyiküket sem zavarták volna meg a Memphis kórlapjára írt mondatok.

De Rachelnek semmi nem volt elég jó, amit kiadtam a kezemből. A sajátjaként tekintett a kórházra, és én voltam a túl fiatal, túl tapasztalatlan orvos, aki betolakodott a birodalmába.

– Még valami? – kérdeztem. – Mennék vacsorázni.

Memphis volt az utolsó páciensem aznap, és Knox is vele tartott. A bátyám semmiről sem akart lemaradni, ami a feleségével vagy a gyerekeivel volt kapcsolatos. A vizsgálat után meghívtak vacsorázni, és csak egy bolond mond nemet Knox főztjére. Az övé volt a város legjobb étterme, és bár a Bütyökben mindig kifogástalan volt az étel, az igazi csodát otthonra tartogatta, ahol a szeretteire főzött.

Az asznapi ebédem egy száraz müzliszeletből és egy fehérjeshake-ből állt. Egy órája hangosan korgott a gyomrom. Mintha csak a megfelelő pillanatra várt volna, ismét felmorajlott.

Rachel tekintete a derekamra siklott, és lebiggyesztette a száját.

Ez valami próba volt, ugye? Talán csak egy szívatós beavatás része volt az egész, amin minden orvosnak át kellett esnie. Talán csak meg akart győződni, elég gerinces vagyok-e ahhoz, hogy Quincy orvosai közé lépjek. Mi másért lenne

ennyire szemét velem? Mit véhettem ellene, amiért ennyire utált?

Semmit. Sosem ártottam neki. Szóval valamilyen próbáról lehetett szó.

Beavatás vagy sem, ha Rachel tényleg el akart ijeszteni innen, akkor a fintorgásnál és kötözködésnél többre volt szüksége. Az volt az álmom, hogy a Quincy Memorialban dolgozzak. A kórház legalább annyira volt az enyém, mint az övé. A családom alapította Quincyt, és nemzedékekkel korábban az akkori Edenek adományozták a pénzt a város kórházának építésére.

– Jó éjszakát, Rachel – mondtam olyan édes hangon, ami mellett egy gyerek halloweeni zsákja cukormentesnek tűnt volna. Integtettem neki, és a pultot hátrahagyva visszatértem az öltözőbe.

Senki nem volt ott rajtam kívül, ezért hangosan felnyögtem, gyorsan kipörgettem a kombinációt a záramon, és feltéptem az ajtót. Aztán felkaptam a polcra a kendőt, amit külön azért tettem oda, hogy letöröljem a jeleket a tábláról.

Nulla.

– Bah.

Abban reménykedtem, hogy Rachel leszáll rólam, ha véget ér a rezidensi időszakom. Erre volt szüksége, hogy végre ugyanúgy kezeljen, mint a többi orvost? Egy teljes értékű orvosi engedélyre?

Közel álltam hozzá. Annyira közel. Szerencsém volt az egyetem után. A legtöbb kisvárosi kórház nincs akkreditálva rezidensek alkalmazására, de dr. Anderson évekkal korábban minden adminisztrációs akadályt leküzdve elérte, hogy időnként

lehessenek rezidensei. Dr. Murphy volt az első. Amikor jelentkeztem, dr. Anderson engem is a szárnyai alá vett.

Eddig nem volt szó a szakorvosi vizsgám időpontjáról, de úgy tippeltem, hogy tavasz körül lesz aktuális. És néhány éven belül remélhetőleg dr. Andersonhoz hasonlóan én is megszerzem a háziorvosi minősítésemet.

Ha végre megszerezem a papírom, talán nem fognak a szemük sarkából méregetni a páciensek, amint belépek a szobába. Persze nem mindenki viselkedett így. Ritkább jelenség volt, mint egy évvel korábban. De így is előfordult. Néha hallottam a suttogva feltett kérdéseket.

Elég idős ahhoz, hogy orvos legyen? Biztosan ért hozzá? Nem érne rá egy másik orvos?

A legtöbbször a férfiak voltak bizalmatlanok, főleg az idősebbek. Hiába voltam huszonkilenc éves, Quincy öregfíú szemében csak Harrison Eden *kicsi* lánya voltam.

Pedig jó orvos vagyok, ugye? Dr. Anderson biztosan szólt volna, ha nem végezném jól a munkámat. Nem hagyná, hogy betegeket kezeljek, ha attól tartana, hogy ártani fogok nekik. Az önbizalomhiányom mindig új erőre kapott a Rachellel folytatott csörték után.

Masszírozni kezdtem az orrnyerget, és csendben számoltam. *Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.* Oké, elég volt az önsajnálattól. Fekete pufidzsekit húztam a babakék kórházi egyenruha fölé, a vállamra kaptam a táskámat, és elindultam a kijárat felé.

Egy jó kis családi vacsorára volt szükségem. Knox és Memphis az előtérben vártak rám, egy tál meleg étel a há-

zukban és egy órányi játék az unokaöcsémmel, Drake-kel rendbe is tette volna a hangulatomat.

Nem fordultam be a személyzeti kijárat felé tartó folyosóra, hanem egyenesen az előtérbe mentem. A recepcióspultban nem ült senki. Jenny, a hétköznapi nővér valószínűleg hazament ötkor. Ezt a bejáratot csak az időpontra érkezők használták, és pár idetévedt járóbeteg. Hamarosan bezárják a kaput, és ha fogadási időn kívül jön ide valaki, kénytelen lesz átmenni a sürgősségi osztályra.

Knox és Memphis az előtér közepén állt, és egy nekem háttal álló férfival beszélgettek.

Ugyanolyan magas volt, mint Knox. Széles vállú, vékony derekú. Még a kapucnis pulóver sem tudta elrejteni, mennyire izmos. Hú, és a feneke sem volt kutya. Nem sok pasinak volt ilyen jó alakja Quincyben, mármint a családomon kívül. *Ki ez?*

– Egy orvost keresek, aki itt dolgozik – magyarázta a férfi.
– Talia Edent.

Megdermedtem. *Nem.* Az nem lehet. Nem lehetett ő... De bárhol felismertem volna a hangját. Akkor is, ha hét éve nem hallottam.

Egy pillanatnyi pánikot követően mozgásba lendültem, és szinte fejest ugrottam a recepcióspult mögé. A térdem a kemény, fényes padlónak csapódott. Megrándult az arcom, de összeszorítottam a fogaimat, hogy egy pisszenés se halatsszon.

A fénébe! Mit keres itt? Miért kérdezősködik utánam?

– Lehet, hogy a sürgősségin van – próbálkozott Memphis.
Majd később megőlelem ezért, biztosan észrevett a szeme

sarkából, ahogy beléptem az előtérbe. – Vagy ha nem, az ottaniak tudnak segíteni. Menjen ki az ajtón, aztán végig a járdán az épület másik oldalára. El sem lehet téveszteni.

Közelebb óvakodtam a pulthoz, ügyelve arra, hogy ne csapjak zajt, amikor a székhöz érek.

– Ezer köszönet.

Léptek zaja hallatszott, majd a dupla ajtó surrogása, ahogy kinyílt és bezárult.

Huh. Kifújtam a levegőt, amit addig visszatartottam, de a szívem még mindig a torkomban dobogott.

– Tiszta a levegő – szólalt meg Knox.

Kidugtam a fejem a pult mögül, csak a szemem látszott ki a perem felett.

– Elment?

– Igen – nyugtatott meg Knox bólintva. – Szeretnéd elmondani, hogy miért bujkálsz Foster Madden elől?

– Nem.

Határozottan nem. Megvolt rá az okom, hogy nem akartam beszélni Foster Maddentről.

Felálltam, és kiaraszoltam a pult mögül, végig az ablakokra szegezve a tekintetem, felkészülve arra, ha Foster valamiért visszafordul. De csak a hóval borított járdát láttam.

– Mennem kell.

– Mi lesz a vacsorával? – kérdezte Memphis.

– Majd bepótoljuk.

Kisiettem, mielőtt megállíthatott volna. A sprint sosem volt az erősségem, inkább a megfontolt tempójú hosszútáv-futás, de nem kockáztathattam meg, hogy Foster meglásson.

Ezért kiszáguldottam az előtérből, gyorsan körbenéztem, hogy tiszta-e a terep, aztán az autómhoz loholtam.

Olyan erővel markoltam a kormányt, hogy mire kihajtottam a sötét parkolóból, már elfehéredtek az ujjaim. A ha-
zaút alatt minimum kétszázszor ellenőriztem a visszapillantó tükröt, azt figyelve, hogy követ-e egy fényszóró. Csak akkor nyugodtam meg, amikor a konyhapultomnak dőlve koryolgattam egy pohár bort.

Mit keres itt? Las Vegasban él, ahol annyi éve otthagytam. Ahol összetörte a szívemet. Miért kezd most érdeklődni utánam? Miért jött Montanába annyi év után?

Görcsbe rándult a gyomrom. Nem akartam látni. Nem akartam hallani a hangját, nem akartam a viharoskék tekintetével találkozni. Hét év telt el, mégsem voltam kész szembenézni vele. Ha elég sokáig elkerülöm, feladja, és elmegy?

– Kizárt – mormoltam halkán. Ha csak nem ültettek bele egy teljesen új személyiséget, csak idő kérdése volt, hogy Foster mikor akad a nyomomra. Nem véletlenül volt Vasököl a beceneve. Konok és kitartó. Lerázhatatlan.

De legalább ezen az estén elkerültem. Nem tudott meglepetésszerűen rajtam ütni. Beleittam a borba, és magammal vittem a poharat az emeleti hálószobába, ahol megszabadultam az egyenruhától, és a zuhany alatt lemostam magamról a nap emlékét.

Kontyba tűzött sötét, nedves hajjal tértem vissza a konyhába. Az egyenruhát leggingsre és egy megviselt, Washingtoni Egyetem feliratú pulóverre cseréltem, és elővettem egy doboz tojást a hűtőből. Nem egy Knox Eden-féle lakoma,

de be kellett érnem egy omlettel. Ha elmegyek velük vacsorázni, Memphis és Knox végig kérdezősködött volna.

És nem volt kedvem válaszolni nekik.

Apu tudott Fosterről, de csak mert ott volt, miután beütött a krach. Las Vegasba repült, hogy segítsen a költözésben, és látta, mennyire kivoltam. Anyu is tudta, mert Apu nem titkolózott előtte, de amikor egyetlenegyszer előhozakodott a témával, megkértem, hogy soha többé ne ejtse ki az exem nevét.

Akkor még elég érzékeny voltam a témára. A sebeim nagyrészt begyógyultak, de nem akartam újra átélni a fájdalmat. Túl nehéz volt. Túl megalázó.

Miért jött ide? Nem feledkezett meg rólam ennyi idő után?

A tojás nem esett jól a görcsbe rándult gyomromnak, de muszáj volt ennem valamit. Ugyanezt terveztem reggelire, a bor nélkül. Épp a tányért öblítettem le, amikor megszólalt az ajtócsengő.

A mosogatókefe hangos csattanással hullott ki a kezemből.

Ő volt az. Még az ajtót sem láttam onnan, de biztos voltam benne, hogy Foster az. Ismét megszólalt a csengő, majd kopogás következett.

Miért nem szárítottam meg a hajamat? Miért nem öltöztem fel rendesen? Még a kórházi egyenruha is jobb lett volna, mint hogy smink nélkül és mezítláb lásson. A leggings egyik térdre kilyukadt, és a pulóver még a bátyáimról is lógott volna.

Ha nem nyitok ajtót, feladja egy idő után? Vagy egész éjjel ott várna, tudva, hogy idebent rejtőzködöm? Ha ma este meg is úsztam a találkozást, holnap újra próbálkozna

a kórházban? A munkahelyemen végképp nem akartam Fosterrel beszélgetni.

Ezért a számhoz emeltem a poharat, és felhajtottam a maradék bort, hogy megacélozzam magamat. Amint lenyeltem az utolsó cseppet, kihúztam magam, és átsiettem a házon.

Minél gyorsabban túl akartam esni ezen. Azt terveztem, hogy meghallgatom a mondókáját, aztán elhajtom. Kis szerencsével Foster reggelre már el is tűnik Quincyből.

A szívem olyan hevesen dobogott, hogy az szinte már fáj. Minden dobbanás kongó visszhangot vert a végtagjaimban. Mély levegőt vettem, és bent tartottam, ahogy végiglopakodtam a bejárat folyosón. Az ajtóhoz érve lábujjhegyre álltam, és a kémlelőnyílásra tapasztottam a szemem.

Foster a profilját mutatta felém, a fedett verandát vette szemügyre. Szakállat növesztett. Nagyon szép szakállat. Rövidre volt vágva, így kivehető maradt az állkapcsa szoborszerű vonala. De az én Fosterem sosem volt szakállas, legfeljebb kicsit borostás, ha nem volt kedve borotválkozni.

Megsajdult a szívem. Ez nem az *én* Fosterem. Nem létezett Fosternek olyan változata, amely hozzám tartozott volna. Többé már nem.

Felemelte az ujját, és újra megnyomta a csengőt. Aztán végigfuttatta az ujjait a csokoládébarna haján, láthatóan nem először ezen az estén, mert összevissza álltak a szálak.

Visszaereszkedtem a sarkamra, újabb három kínkeserves szívdobbanáson át váraкоztam, aztán arrébb húztam a tolózarat, és kinyitottam az ajtót Foster Madden előtt.

Akivel egy éven, két hónapon és tizenegy napon át jártam. Akit teljes szívemből szerettem.

Akit megesküdttem, hogy el fogok felejteni.

A kémlelőablakon át látott kép a közelébe sem ért a valósnak. Pontosan olyan jóképű volt, mint amikor legutóbb láttam. Az átkozott szakálla miatt talán még inkább.

A kor csak tovább fokozta a természetes vonzerejét. Nagyobb is lett, hosszú éveken át dolgozott az izmain, hogy a teste tökéletes harci gépezetté váljon. A fekete kapucnis pulóver megfeszült a széles mellkasán és a vállain. A farmerja szinte lógott a vékony derekán, és kiszélesedett a motoros csizmájánál.

Hányszor cirógattam az ujjam hegyével az aprócska dudort az orrnyergén? Hány éjszakán veszttem el abban a mély, tengerkék szempárban? Hány csókot leheltem a lány ajkaira?

– Talia.

Istenem, az a hang...! Reszelős és mély. Mindig is Foster szájából hangzott a legszebben a nevem.

– Mit keresel itt?

Az arcomat tanulmányozta.

– Meg sem vagy lepve.

– Nem – fontam össze magam előtt a karomat, ahogy a kinti hideg beáramlott a ruháim alá. – Láttalak a kórházban.

Megfeszült az állkapcsa.

– Láttál.

– Mit keresel itt? – ismételtem meg a kérdést. – És honnan tudod, hol lakom?

Mondjuk nem lehetett túl nehéz rájönni. Quincy még nem igazán lépett át a modern korba, és a helyi újság az online változat mellett továbbra is minden évben kiadott egy nyomtatott telefonkönyvet a lakosok adataival.

– Jó rég nem láttuk egymást – mondta. – Hogy vagy?

Jó rég nem láttuk egymást. Hogy vagy?

– Csevegni próbálsz? Ez most komoly? Tudja a feleséged, hogy itt vagy?

Felemelte a bal kezét, és megmozgatta az orrom előtt az üres gyűrűsujját.

– Nem vagyok házas.

Mikor vált el? Ez a baj azzal, ha eskü kötelez, hogy megfedkez valakiről. Az elmúlt hét évben egyszer sem kerestem rá a Fosterrel kapcsolatos hírekre.

Nem követtem a közösségi oldalait, nem írtam be a nevét a Google keresőjébe. Nem láttam a fizetős meccseit, és amikor szóba került a neve az ESPN-en, kikapcsoltam a tévét, vagy angolosan távoztam a szobából. A bátyáim és az öcsém gyakran rendeztek UFC-estéket, amikor fizetős meccseket néztek. Többször is azt kamuztam nekik, hogy ügyeletes vagyok, csak hogy ne kelljen ott lennem.

– Miért vagy itt?

Szinte morogva ejtettem a szavakat, mindkettőnket meglepve. Fájdalom homályosította el a gyönyörű szemét. Az ádámcsutkája liftezni kezdett, ahogy többször is nagyot nyelt, majd leszegte a tekintetét.

Mégis mire számított? Hogy tárt karokkal várom, és visszafogadom az életembe?

A megbántottság ugyanolyan gyorsan tűnt el a tekintetéből, ahogy felbukkant. Nyers eltökéltség vette át a helyét. Fókuszált tekintet. Szálegyenes hát. Megfeszített állkapocs. Ezt a Fostert látták az ellenfelek a szorítóban nem sokkal a győzelmei előtt.

A zsebébe süllyesztette a kezét, és elővett egy ezüstszínű kulcsot.

– Tessék.

Átvettem tőle, ügyelve arra, hogy ne érjen egymáshoz az ujjunk. Nem volt az enyém, így nem is érhettem hozzá. Többé már nem.

– Minek a kulcsa ez?

– Az épületemé.

– *Az épületedé?* – kérdeztem tőle, és összehúztam a szemöldököm. Nagyon reméltem, hogy a szóban forgó épület Nevadában van.

Foster ismét a zsebébe túrt, ezúttal egy kis papírt halászott ki. Átvettem a másik kezemmel.

Elektromos töltés cikázott végig a karomon. A kérés ujjbegyei nyomán bizsergés áradt szét a bőrömről. Megvillant a tekintete, mintha ő is megérezte volna. Gyorsan a tenyerembe nyomta a papírt, és visszakapta a kezét.

– Ez a címem.

Az utcanévet látva elöntött a kétségbeesés.

– Ez Quincyben van.

– Aha.

– Miért vettél egy épületet Quincyben?

– Gyere el holnap, és megtudod.

– Nem.

Ezúttal a másik zsebébe nyúlt, és egy apró, ismerős türkiz színben pompázó bársonyszákokat varázsolt elő belőle.

– Szerintem ez meg fogja hozni a kedved.

– Mi ez? – kérdeztem, ahogy odaadta.

Foster nem válaszolt, és nem várta meg, hogy kinyissam. Sarkon fordult, átvágott a verandán, majd lekocogott a néhány lépcsőfokon a járdára. Átsétált egy csillogó fekete terepjáró motorháza előtt, beindította a motort, és megkerülte a háztömböt.

Ahogy eltűntek a féklámpák a távolban, visszaléptem a házba, a lábammal csukva be az ajtót magam mögött. A zsák mintha minden pillanattal nehezebbé vált volna.

Ne nyisd ki!

Foster számított a kíváncsiságomra. Egyetlen kérdésemet sem válaszolta meg, csak újabbakat hagyott hátra.

Ne nyisd ki!

– Bah.

Kioldottam a zsákocska száját, és felfordítottam, hogy a benne lévő tárgy a tenyerembe hulljon, a kulcs mellé.

Egy gyűrű. Egy aranykarikába illesztett kétkarátos, smaragd csiszolású gyémánt.

Levegőért kapkodtam, ahogy a gyémánt csillogni kezdett a mennyezeti lámpa fényében. Hogy lehetett nála ez a gyűrű? És miért?

A másik kezemben labdává nyomtam a papírdarabot, teljesen erővel összehéptem.

Aztán szétfeszegtettem.

A pokolba vele! Ügyet sem kellene vetnem rá. Úgy kellene tenni, mintha nem is létezett volna. De mivel hét év alatt nem sikerült, kételkedtem benne, hogy reggelig sikerül elfelejtenem Foster Maddent.